ροβολήσατε μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, ὥστε, ἀντὶ νὰ προσβάλητε τὸ σκοπευόμενον ζῶον, ἐτραυματίσατε ἐκεῖνον, καθ' οὗ δὲν ἐσκοπεύετε. Ἐκεῖνος ὁ πυροβολισμός, ἐξοχώτατε, ἀποδεικνύει πόσον πρέπει νὰ δυσπιστῇ τις πρὸς τὰ τυχαῖα. Πάντες ἐν τῇ αὐλῇ γινώσκουσιν, ἐξοχώτατε, τὴν ὑμετέραν εὐθυβολίαν, ἑπομένως θὰ ἐξεπλάγητε μεγάλως ἐπὶ τῇ ἐν λόγῳ ἀστοχίᾳ ὑμῶν, ὅτε μάλιστα οἱ κακολόγοι διέσπειρον, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν ἵππον πτῶσις τοῦ βασιλέως ἠδύνατο νὰ φέρῃ αὐτῷ τὸν θάνατον, ἐὰν μὴ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐφόνευε τὸν ἀγριόχοιρον, τὸν ὁποῖον ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης ἠστόχησεν.

— Ἀλλ' ὁποῖον ἐνδιαφέρον, εἶπεν ὁ δοὺξ δ'Ἀνζιοῦ, προσπαθῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν ψυχραιμίαν, τὴν ὁποίαν ἡ εἰρωνεία τοῦ δουκὸς Γκίζη εἶχε διαταράξει, ὁποῖον ἐνδιαφέρον θὰ εἶχον ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ μου, ἀφοῦ ὁ διάδοχος τοῦ Καρόλου Θ' θὰ ἐκαλεῖτο Ἑρρίκος Γ' ;

— Μίαν στιγμήν, ἐξοχώτατε, ἃς ἐννοηθῶμεν· ὑπῆρχε τότε εἰς θρόνος κενός, ὁ τῆς Πολωνίας, ὁ δὲ θάνατος τοῦ Καρόλου Θ' ἤθελε κενώσει ἕνα ἕτερον, τὸν τῆς Γαλλίας. Ἀναμφιβόλως, εἶμαι βέβαιος, ὁ ἀδελφός σας ἤθελεν ἐκλέξει τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ὁ θρόνος τῆς Πολωνίας εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶναι λίαν ἐπιθυμητός, ἀφοῦ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες, ὡς με βεβαιοῦσιν, ἐποφθαλμιῶσι καὶ τὸ τὸ θρονίδιον τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας! Ἄλλως, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Καρόλου, θὰ προσηγγίζετε εἰς τὸν θρόνον κατὰ μίαν βαθμῖδα. Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος Γ' ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Βαρσοβίας ἐντὸς μόνων δέκα ἡμερῶν, διατί δ' ὑμεῖς δὲν θὰ ἐπράττετε ὅ,τι ἔπραξεν ὁ Ἑρρίκος Γ', ἐν περιπτώσει τυχαίου τινός ;

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἠτένισε τὸν Σχικώ, ὅστις ἠτένισεν ἐπίσης τὸν βασιλέα οὐχὶ μὲ τὴν συνήθη τῷ τρελλῷ σαρκαστικὴν καὶ πονηρὰν ἔκφρασιν, ἀλλὰ μετὰ φιλοστόργου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐξηλείφθη σχεδὸν παραχρῆμα ἐκ τοῦ ἡλιοκαοῦς προσώπου του.

— Τί ἐκ τούτου συμπεραίνετε, δούξ ; ἠρώτησε τότε ὁ δοὺξ δ'Ἀνζιοῦ, θέτων ἢ προσπαθῶν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς συνδιάλεξιν, ἐξ ἧς διεφαίνετο τὸ μέγεθος τῆς δυσαρεσκείας τοῦ δουκὸς Γκίζη.

— Συμπεραίνω, ἐξοχώτατε, ὅτι ἕκαστος βασιλεὺς ἔχει τὸ δυστύχημά του, ὡς πρὸ μικροῦ εἴπομεν. Λοιπόν, ὑμεῖς εἶσθε τὸ ἀναπόφευκτον δυστύχημα τοῦ Ἑρρίκου Γ', ἰδίως ἐὰν εἶσθε ἀρχηγὸς τῆς *Ἑνώσεως*, διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως καὶ μὴ λαμβανομένου ἔτι ὑπ' ὄψιν, ὅτι, γινόμενος ἀρχηγὸς τῆς *Ἑνώσεως*, θέτετε ἐκποδὼν τὸ δυστύχημα τῆς προσεχοῦς βασιλείας τῆς Ὑμετέρας, Ὑψηλότητος δῆλα δὴ τὸν Βεαρνόν.

— Προσεχοῦς βασιλείας ! τὸ ἀκούεις ; ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος Γ'.

— Διάβολε ! Πιστεύω, ὅτι τὸ ἀκούω, εἶπεν ὁ Σχικώ.

— Ὥστε ;. . . εἶπεν ὁ δοὺξ Γκίζης.

— Ὥστε, ἐπανέλαβεν ὁ δοὺξ δ'Ἀνζιοῦ, θὰ δεχθῶ· δὲν εἶναι αὕτη καὶ γνώμη ὑμῶν;

— Τί λέγετε ; εἶπεν ὁ λορραινὸς πρίγκηψ· μάλιστα σᾶς ἱκετεύω νὰ δεχθῆτε, ἐξοχώτατε.

— Καὶ ὑμεῖς ἀπόψε ;

— Ὤ ! ἐστὲ ἥσυχος· ἀπὸ τῆς πρωΐας οἱ ἄνθρωποί μου εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ἀπόψε δὲ θὰ διεγερθῇ ἡ περιεργία τῶν Παρισίων.

— Τί, λοιπόν, θὰ γίνει ἀπόψε εἰς τοὺς Παρισίους ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς ! Δὲν μαντεύεις ; ἀπήντησεν ὁ Σχικώ.

— Ὄχι.

— Ὤ ! πόσον εἶσαι μωρός, τέκνον μου ! ἀπόψε θὰ ὑπογραφῇ ἡ *Ἕνωσις*, δημοσίως ἐννοεῖται, διότι πρὸ πολλοῦ ὑπογράφεται καὶ ξαναϋπογράφεται κρυφίως· μόνη ἡ ἐπιδοκιμασία σου προσεδοκᾶτο, ἀφοῦ δ' ἔδωκας αὐτήν, ὑπογράφεται ἀπόψε δημοσίᾳ. Βλέπεις, Ἑρρῖκε, ὅτι τὰ δυστυχήματά σου . . . διότι σὺ ἔχεις δύο . . . δὲν χάνουν καιρόν ;

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ δοὺξ δ'Ἀνζιοῦ· ἀπόψε, δούξ.

— Ναί, ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς, ἀπήντησεν ὁ Σχικώ, θὰ ἐκτεθῇς ἀπόψε νὰ διατρέξῃς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης, Ἑρρῖκε ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Σφάλλεις, Ἑρρῖκε.

— Διατί ;

— Προσοχὴ εἰς τὰ δυστυχήματα !

— Θὰ συνοδεύομαι καλῶς, ἔσο ἥσυχος· ἄλλως, ἐλθὲ μαζύ μου.

— Καλέ, τέκνον μου, μ' ἐκλαμβάνεις ὡς οὐγονόττον. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι καλὸς καθολικὸς καὶ θέλω νὰ ὑπογράψω τὴν *Ἕνωσιν* δεκάκις καὶ ἑκατοντάκις.

Αἱ φωναὶ τῶν δουκῶν δ'Ἀνζιοῦ καὶ Γκίζη ἐσβέσθησαν.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Σχικώ, ὅστις ἐκινήθη ν' ἀναχωρήσῃ. Τί φρονεῖτε περὶ τούτων ;

— Φρονῶ, ὅτι ἕκαστος τῶν προκατόχων σου ἠγνόει τὸ δυστυχήματά του : ὁ Ἑρρίκος Β δὲν εἶχε προΐδει τὸν ὀφθαλμόν· ὁ Φραγκίσκος Β' δὲν εἶχε προΐδει τὸ οὖς· Ἀντώνιος ὁ Βουρβόνος δὲν εἶχε προΐδει τὸν ὦμον καὶ ἡ Ἰωάννα δ' Ἀλβρὲ τὸ στόμα. Σεῖς ὅμως πλεονεκτεῖτε ἐπ' αὐτῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι γνωρίζετε τὸν ἀδελφόν σας, Μεγαλειότατε.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καί, μὰ τὸν διάβολον, θὰ τὸ αἰσθανθῶσι.

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΘΡΑΥΣΘΕΙΣΑ ΚΙΘΑΡΑ

[Ἐκ τῆς εἰς Ἱσπανίαν περιηγήσεως τοῦ γάλλου *P. L. Imbert.*]

—

Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι εἰς Σεβίλλην ἅπαντες ἐνθυμοῦνται τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν ἣν μέλλω ν' ἀφηγηθῶ.

Εἷς τινα, παρὰ τὴν μητρόπολιν, παλαιὸν οἰκίσκον, ἔζη μετὰ τῆς μητρός της περικαλλεστάτη νεᾶνις, ζωηρὰ καὶ περιπαθὴς ὅπως ὅλαι αἱ Ἀνδαλουσίαι, ἀλλὰ χαριεστέρα ὅλων.

Νέος τις ἠκάτο παραφόρως ταύτης καὶ καθ' ἑκάστην σχεδὸν νύκτα μετέβαινε νὰ παίζῃ ὑπὸ τὸ παράθυρόν της, κιθάραν καὶ ν' ᾄδῃ, διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, αὐτοσχέδια ᾄσματα πλήρη πάθους. Αἱ χορδαὶ ἐδονοῦντο ἠχηρότατα ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, τὸ δὲ ᾆσμα ἀνήρχετο πρὸς τὸν σιδηροῦν ἐξώστην καὶ οἱ περιπαθεῖς τούτου λόγοι ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτα τῆς μελαγχροινῆς Σεβιλλιανῆς καὶ εὐάρεστον μειδίαμα διέστελλε τὰ ἐρυθρότατα χείλη της. Ἦν ἐγεν σιγὰ τὸ παράθυρόν της καὶ σιγότερον ἔτι ἀπεκρίνετο ἐρωτικῶς εἰς τὰς ἀγνὰς ἐκείνας ἐνδείξεις διαπύρου ἔρωτος. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας σανωμίλουν τοιουτοτρόπως, χωρὶς οὐδείς ποτε νὰ ταράξῃ αὐτούς.

Ἑκάστη σερενάδα ἦτο καὶ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις, συχνὰ δὲ αὗται ἐγίνοντο.

Ἐσπέραν τινὰ τὸ παράθυρον ἔμεινε κεκλεισμένον. Ὁ νεανίας ἀνήσυχος ἀναρριχᾶται τὰς κιγκλίδας καὶ παρατηρεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' αὐτὸ εἶν' ἔρημον καὶ σκοτεινόν . . . Πλήρης ἀγωνίας κρούει, φωνάζει διὰ πεπνιγμένης φωνῆς . . . ἀλλ' οὐδεὶς ἀπαντᾷ εἰς τὴν φωνήν του . . .

Τί συνέβη λοιπόν ; . . . Μὴ ἡ προσφιλὴς τῶν ὀνείρων του μετῴκησε ; μὴ ἐχάθη διὰ παντός ;... Δὲν θὰ ἴδῃ λοιπόν, εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυχνίας, τὸ θεῖον ἐκεῖνο πρόσωπ ν τὸ πρὸς αὐτὸν ἐσκυμμένον, τὸ μειδιῶν, τὸ καταμαγεῦον αὐτόν;...

Φρικῶδες προαίσθημα τὸν βασανίζει, ὁ πυρετὸς τὸν ταράσσει, οἱ ὀδόντες του συγκρούονται καὶ ἅπαν τὸ σῶμά του σκιρτᾷ . . .

Ἱερεὺς διέρχεται· τὸν ἐρωτᾷ.

— Πρὸς Θεοῦ ! ἀποκρίθητε, ἐξηγήσατέ μοι τὴν ἀπουσίαν ταύτην. . . Εὑρίσκετο ἐκεῖ πάντοτε ὅταν ἠρχόμην . . . καὶ ἐφαίνετο εἰς τοὺς πρώτους τῆς κιθάρας μου ἤχους. . . Διὰ τῆς εὐμενείας της ἐνεθάρρυνε τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων μου . . . Καὶ ἀπόψε . . . ἀπόψε, οἴμοι ! . . .

Ὁ ἱερεὺς λαμβάνει τὰς χεῖράς του καὶ τὸν θεωρεῖ συγκεκινημένος.

— Δυστυχὲς τέκνον, τὴν ἠγάπας ;

— Τὴν λατρεύω !

— Κλαῦσε, λοιπόν ! . . . Σήμερον τὴν πρωΐαν τὴν ἐνεταφίασα !

— Ἀπέθανεν !... ὤ !... ἀπέθανεν, ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ἐγὼ ἔζων !..

Ὁ δυστυχὴς νέος κατέπεσεν ἐπί τινος μεγάλου λίθου, ἀσθμαίνων δὲ καὶ τεθορυβημένος ἀποσπᾷ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Ἀπέθανεν ! . . . ἀπέθανεν ! . . . ἐπαναλαμβάνει μὲ σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ μὲ τὸ πρόσωπον φρικωδῶς συνεσταλμένον.

Αἴφνης ἐγείρεται καὶ βαδίζει, ἢ μᾶλλον σύρεται πρὸς παναγίαν τινὰ τεθειμένην ἐντὸς σηκοῦ, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

— Ὤ! Παρθένε ! ἀνακράζει, μὴ ζηλοτύπει ἂν ἠγάπων ἐκείνην ὅσον καὶ σέ, διότι εἶχε τὴν οὐρανίαν καλλονήν σου, καὶ ὁ ἔρως μου ἦτο λατρεία . . . τώρα ὅτε ἐκείνη ἀπέθανεν, ὅτε ἡ ψυχή της συμμιγνύεται μετὰ τῆς Σῆς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀνωτάτου, ἐπίτρεψόν μοι νὰ κάμω εἰς σὲ τὴν σερενάδαν τὴν ὁποίαν προώριζον δι' ἐκείνην.

Καὶ ἐπὶ ὁλόκληρον ὥραν, γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἀνέδωκε τὸν ἀπελπισμόν του διὰ συγκινητικοῦ καὶ ἀφελοῦς ᾄσματος.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἔθραυσε τὴν κιθάραν του καὶ συγκρατῶν τὴν καρδίαν του ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως.

Τὴν ἐπιοῦσαν τὸ πτῶμά του ἐπέπλεεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Γουαδαλκουϊβέρου.

**

Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν **10** διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ **20** διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.